

Wéber Anikó: Az osztály vesztese (részlet)

Az első emeleten félhomály fogadta. A másodikra tartva azonban minden egyes lépcsőfok után nőtt a sötétség. Senkinek sem vallott volna be ilyen ciki dolgot, de félt. Nagyon. Annyira, hogy csak állt mozdulatlanul a frissen felmosott padlóhoz szögezve, és úgy érezte, ilyen lehet az, amikor valaki tényleg gyökeret ereszt.

Hunyorogva nézte a homályt. Nem tudott szabadulni az érzéstől, hogy figyelik. Már majdnem megfordult, elhatározva, hogy otthon azt mondja, elfelejtkezett a telójáról. Ekkor azonban hangokat hallott a földszintről. A takarítónők beszélgettek, az egyik magyarázott, a másik hangosan nevetett, és ez megnyugtatta. A világ visszazökkent a megszokott keretei közé. Még sincs egyedül, ez csak a sulis, és nem lehet semmi baja. Határozottan felszegte a fejét, és elindult a terme felé.

Tett két magabiztos lépést, aztán mégis begyorsított, hogy minél előbb túl legyen rajta, és csak az ajtónál fékezett. Kicsapta, és a kezével már a villanykapcsolót kereste. Amint meglelt, fellélegzett. A fény egy másodpercig elvakította, aztán minden ismerőssé vált és a helyére került. A barna szekrények, a sárga függönyök és az összekarcolt pad, amelyben ott várt rá a telefon. Sietve zsebre vágta a mobilt. Úgy érezte, legyőzte a sötétséget. De az öröme elhamarkodott volt. A villany ugyanis, talán éppen azért, hogy próbára tegye, ugyanebben a pillanatban elaludt.

- Te félsz! - röhögött egy ismerős hang a háta mögött. Megpördült a tengelye körül. A sötétben egy osztálytársa állt vele szemben. Szeretett volna visszaszólni, de mielőtt még válaszolhatott volna, meglökték. Nekiesett a táblának. Megszédült, de így is próbált visszaütni. Az ellenfele azonban sokkal felkészültebb és erősebb volt nála, és nem várta meg, amíg felegyenesedik, hanem hasba vágta. Most már a feje és a gyomra is fáj. Pár pillanatig levegő után kapkodott, aztán arra eszmélt, hogy megragadják és hátrarántják a karját. Megkötözték. Pont, mint a filmekben. Csak itt nem kötéllel, hanem egyszerű cipőfűzővel.

- Miattad kaptam ma beírást, hülyegyerek! Azt hitted, hazamehetsz így?

Már kezdett hozzászokni a szeme a homályhoz. Látta, hogy az ellenfele sem öltözött át a próba után. Az ablak halvány fényénél állt, és a zsebéből ráncigált ki valamit. Egy minionmaszkot, amelyiken elől két lyuk volt vágva a szemnek. Most azzal közelített felé. Lehajolt hozzá, hátrahúzta a haját, és megfordítva a fejébe nyomta a maszkot.

Megint eltűnt minden fény. Nem látott semmit a zsákszerű jelmez alatt, de a sötétség helyett sokkal megfoghatóbb ellenséggel kellett megküzdenie, aki röhögött, és felkapcsolta a villanyt.

Hallotta, hogy valami kattan, talán lefényképezték? Távolról, aztán egészen közletről. A fülébe pedig belesúgta a másik:

-Vesztes! Az ilyenek miatt szar a világ, amilyen te vagy. Bárcsak leszakadna rád a tábla! Vagy ütne el az autó hazafele! Vagy a busz! Vagy bármi!

Nem értette, miért nem válaszol semmit. A maszktól nem látott, de beszélni tudott volna. Elkezdhetett volna kiabálni, hívhatott volna segítséget. Annyi mindent mondhatott volna! Hogy ő sokkal különb! Hogy holnap úgymis beárulja! Vagy majd visszafizet neki mindent! MINDENT!

Talán az ellenfele is erre gondolhatott, mert hirtelen lekapta róla a maszkot, és most szentől szembe néztek egymásra. Egy vigyorgó fej és egy tágra nyílt szempár. Aztán a vigyorgó beleköpött az arcába.

-Úgyse fogsz beárulni senkinek! -mondta nevetve. Felemelte a telefonját, és fotózott. Őt és még valamit mögötte. Ahogy megfordult, látta, hogy a feje fölött a falon nagy betűkkel díszileg:

AZ OSZTÁLY VESZTESE!

-Ha beköpnél, vagy bosszút akarnál állni, felteszem ezt a fotót az arcoddal meg a felirattal a netre. Biztosan népszerű leszel a Facebookon! Vajon hány lájkot fogok kapni érte? Na, kellemes sétát hazafelé, *vesztes!*